

AAN HET SPINNEWIEL.

Ik weet niet, of ze nog leeft, dan of ze gestorven is, maar zooals ze hier, op de plaat, zich aan ons vertoont, zóó heb ik haar gekend. En 't is nog niet vele jaren geleden.

Doch, anders dan de spinster van onze plaat, had zij niet een gezellin, die haar werk voorbereidde en deelde. Zij was een eenling. Zelfs op het kleine dorp, liggend een eindweegs bezijden den stroom van het drukke leven, was buiten het hare geen spinnewiel meer te vinden. Ook hier had de tijd veranderingen aangebracht, al kwamen ze daar later dan in de groote, drukke steden.

En ook in ander opzicht was ze een eenling.

Niet dat ze alleen leefde in haar huis.

Er waren buiten haar nog twee vrouwen, een dochter en een schoondochter. En dan had je de twee zoons en de kleinkinderen.

Neen, er was drukte genoeg om haar heen.

Maar zijzelf was anders dan de anderen.

Ze had iets bij-de-hands, iets pittigs over zich, dat vreemd was aan de gemoedelijke gelijkmatigheid van het volk des lands.

Misschien geleek ze hierin op haar broer, wiens naam niet onbekend is in de historie onzer kerken, en die zijn leven eindigde als professor, al was het ook niet in ons land.

En dit anders-zijn dan de anderen maakt een mensch tot een eenling, zelfs in een drukke omgeving.

Toegepast op haar moet het woord eenling beslist genomen in een gunstige betekenis.

Ze stak boven de anderen uit.

Misschien ook in maatschappelijk kennen en kunnen. Dit weet ik niet zoo.

Maar zeker in kennis van Gods woord.

Even goed als ik haar in gedachten altijd zie aan haar spinnewiel, even goed is haar beeld voor mij in-compleet, als ik den Bijbel niet zie vlak naast haar of in haar handen.

Kwam het door haar practischen zin, dat ze vooral zoo gaarne las in het boek van den Spreukendichter? En daaruit allerlei wijze lessen opdolf, die ze, naar tijd en omstandigheden meebrachten, weer uitdeelde. Zelfs de door haar hooggeschatte dominee ontquam niet aan het, zij 't ook schertsend bedoelde, verwijt, dat „wie lang slaapt ten tijde des oogstes een zoon is, die beschaamd maakt,” toen hij haar op een zonnigen zomermorgen bekende, nog maar kort geleden opgestaan te zijn.

En ik durf zeggen, dat er ook vaak meer ernstig-gemeende wenken, ontleend aan Oostersche wijsheid, doch toegepast op het Westersche leven, aan haar lippen ontvloed zijn. Al werd hierover misschien minder druk gesproken. Want zulke woorden, gezegd van hart tot hart, verliezen aan intimiteit, wanneer ze gemaakt worden tot gemeen-goed van allen.

't Lijkt me soms, dat met de oudere menschen ook het geslacht van dezulken, die bij gevallen uit het gewone dagelijksche leven zoo dikwijls raad wisten te verschaffen, door te verwijzen naar een Bijbel-woord of een gebeurtenis uit den Bijbel, uitsterft.

En ik hoop, dat op de meer dan duizend Christelijke scholen er vooral op gelet wordt, dat de leerlingen een groote dosis Bijbel-kennis in eigendom krijgen.

Ik bezie de zaak nu van gewoon maatschappelijk standpunt. En dan is het niet te loochenen, dat onze taal gevaar loopt te verarmen, doordat zoo velen met Bijbelsche woorden en uitdrukkingen geen raad weten.

Is het niet gebeurd, dat candidaten voor een examen geen raad wisten met het woord „tabernakel?” En dit waren geen kinderen.

Voor mij was het oudje altijd een levende illustratie van

Salomo's beschrijving van de deugdelijke huisvrouw. „Zij zoekt wol en vlas en werkt met lust harer handen.”

„Maar dat is uit den tijd,” hoorde ik eens een jongedame zeggen.

Wat den uiterlijken vorm aangaat, zeer zeker.

Ik denk er ook niet aan, het spinnewiel terug te wenschen in onze huizen. We zouden door onze haastigheid den draad veel te dikwijls breken en daardoor ongelijk maken.

Maar al vergaat de vorm, het wezen blijft.

Het wezen, waarvan gezegd kan worden: „Er is niets nieuws onder de zon.”

En zoolang er mannen en vrouwen zullen zijn, en zoolang op aarde een man en een vrouw zullen samenkomen om een huisgezin te vormen, zoolang behoudt dit woord waarde: „Wie zal een deugdelijke huisvrouw vinden? want hare waardij is verre boven de robijnen.”

En of die deugdelijke huisvrouw haar eigen wol en vlas spint, als vroeger, dan of ze, gelijk nu, haar spijzen kookt in een stoomketel, gelijk een medewerker van dit blad onlangs aanbeval, maakt wat het wezen der zaak aangaat geen verschil. Want het wezen is hier de goede zorg, die ze draagt voor haar man, voor haar kinderen, voor haar huis. En, verder uitgestrekt, voor degenen, die hulp behoeven. „Zij breidt hare handpalm uit tot den ellendige en zij steekt hare hand uit tot den nooddriftige.”

En in haar zorg voor het geestelijk heil van wie aan haar zijn toevertrouwd of met haar in aanraking komen. „Zij doet haren mond open met wijsheid en op hare tong is leer der goeddadigheid.” —

Van de vrouw aan het spinnewiel tot de moderne vrouw!

Het lijkt een heele sprong!

En zeker, met de moderne vrouw, zooals we die op straat kunnen zien, de vrouw met zeer korte rokken en zeer hooge hakken en zeer chique laarsjes, die alleen denkt aan behagen, heeft onze spinster niets uit te staan.

Ze zou zich schamen éénzelfden naam „vrouw” gemeen te hebben met sommigen van dit geslacht.

Maar onder de lezeressen van ons blad zijn dezulken toch zeker niet te vinden?

En dan is de sprong zoo groot niet.

Want de vrome vrouw van nu en de vrome vrouw van vroeger, ze putten haar wijsheid en kracht en troost uit éénzelfde bron.

En ze wenschen beiden niets anders dan zich in haar dienen, in haar zorgen, op welk terrein dan ook, te geven aan éénzelfden God.

Zoolang er vrouwen zijn, die haar levenstaak, zij die gewichtig of in 't oog der menschen gering, vervullen bij 't licht van Gods Woord; — zoolang ook de allerhoogst-geplaatste Vrouwe in ons land zich niet schaamt te belijden, dat ze daar haar kracht en wijsheid vindt; — zoolang is ons land, hoe klein ook, gelukkig te prijzen en te noemen.

Vrouwen van Nederland, zie aan uw Vorstin, dat hoogheid en waardigheid niet te zoeken zijn in buitensporige kleedij en dure groot-doenerij.

Lezeressen van Timotheüs, ziet niet laag neer op het vrouwtje van onze plaat, en zegt niet minachtend: „Maar een spinster!”

Tracht er naar, dat er ook van u een zegen uitga voor uw omgeving, 't zij die voornaam is dan wel nederig.

En bovenal, vergeet en veronachtzaamt het Boek niet, waaraan het oudje, dat ik in gedachten nog zoo dikwijls voor mij zie, zoo wijze lessen ontleende.

J. M. WESTERBRINK-WIRTZ.

GEDACHTEN.

Mijn weg is een cirkel van louter genâ;
'k Sla zalig in 't midden Gods heerlijkheid gâ.

Gebruik uw kracht:

zij zal vermeerren;

Misbruik uw kracht:

zij gaat teloor.

